

Sag. Det er noget, vi alle vide, og som ikke kunde have været ude af det ærede Medlems Tanker, da han sagde disse Ord, og som ikke et eneste Medlem af dette Ting har misforstaaet, dertil har denne Sag til Tider, Dag efter Dag, været for stærkt fremhævet i den socialdemokratiske Presse. Der kan slet ikke være Tvivl om, at naar Mureren er dragen ind i denne Sag, er det det ærede Medlem og ikke mig, der har draget ham ind. Der er kun den Forskel, at jeg har nævnt ham, ikke ved Navn, men jeg har nævnt den Person, som det ærede Medlem meget tydeligt sigtede til.

Nu sagde det ærede Medlem, at jeg havde haanet denne Mand og næsten gjort ham til Grin, søgt at gøre ham latterlig, blot fordi han vilde hævde sin Ret. Deri kan jeg ikke være enig med det ærede Medlem. Hvad var det for en Ret, som Mureren vilde hævde? Forholdet var jo det, at det i Virkeligheden var en ret vanskelig og tvivlsom Sag, der forelaa, men efter adskillige Genvordigheder lykkedes det ham at faa Skilsmissebevilling med Ret til at indgaa nyt Ægteskab. Nu skulde man jo mene, at den Ret, han saa vilde hævde, var Retten til at blive gift med den Kvinde, han ønskede at gifte sig med, og som han havde faaet Bevilling til at gifte sig med, men nu viser det sig, at det var noget andet og mere. Det ærede Medlem gik endog saa vidt, at han sagde, at det, Mureren vilde hævde, ikke blot var hans egen Ret, men ogsaa Kongens Ret og Kultusministerens Ret. Ja, jeg synes rigtignok, at Mureren er krøben saa højt op paa Stilladset, at det maa være ret rimeligt og naturligt, om man søger at række ham en Løbebro, saa han kan komme lidt lempeligt ned af det igen. Det, Mureren har villet hævde, var ikke i og for sig sin Ret efter denne Bevilling til at blive gift med denne bestemte Kvinde, som han efter Lovgivningen, hvis den skulde have været taget strængt, ingen Ret havde til at gifte sig med, men det, som han har forsøgt at hævde, er, at han, samtidig med, at han har villet hævde denne Ret, kun vilde benytte sin Ret, naar han kunde komme til at benytte den derved, at hans Sognepræst, den i hans Sogn lovligt beskikkede Præst, kom til at vie ham. Det er dette, jeg har opholdt mig lidt over, og som jeg tror, at alle — nej, jeg vil ikke sige alle — men de fleste fornuftige Mennesker — jeg regner nemlig det ærede Medlem og hans Venner fra — ville give mig fuldstændig Ret i.

Jeg mener, at naar der er sket denne Murer noget, der ikke burde være sket ham, er det i dette Tilfælde gaaet som saa ofte, at det er sine Venner, man skal tage sig i Agt for. Det er Murerens Venner, de Herrer, der skrive i „Social-Demokraten“, der ved at stive Mureren op til at blive en saa forfærdelig Matador, som vi nu høre af det ærede Medlems egen Mund, at han er, idet han siger, at han ikke blot vil varetage sin egen Ret, men ogsaa Kongens Ret og Kultusministerens Ret, der have gjort ham den største Skade. Det er hans Venner, der have givet ham den overordentlige Berømmelse, som han nu lider under.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (J. C. Christensen):

Jeg kan ligesom min Kollega Justitsministeren kun være fornøjet med den Modtagelse, Lovfovslaget har faaet. Om de Bemærkninger, der ere gjorte angaaende Enkeltheder i Lovforslaget, tror jeg, det gælder, at en stor Del af dem bedst lade sig forhandle i Udvalget; jeg skal derfor ikke indlade mig paa at gennemgaa dem her.

Jeg maa maaske blot over for det ærede Medlem for Storeheddinge (Høgsbro), som jo sammen med mig i sin Tid var Forslagsstiller af et Lovforslag omhandlende dette Emne, udtale mig ganske kort med Hensyn til § 16 i Lovforslaget. Det ærede Medlem ankede ikke over, at forskellige Ting skulde afgøres ved kongelig Anordning, saaledes hvorledes den kirkelige Velsignelse af Ægteskabet skulde foretages, eller Formen for, hvorledes den kirkelige Tillysning skulde foretages, det er jo ogsaa højst rimeligt, at det sker ved kongelig Anordning, det kunne vi let blive enige om, blot at den kongelige Anordning ikke udstedes, inden man har ladet Præsterne, navnlig Biskopperne, udtale sig derom, saaledes at man faar den kirkelige Overvejelse af, hvorledes Ritualet skal laves. Men det ærede Medlem mente, at det var forkert, at der ikke her i Lovforslaget toges Bestemmelse om, hvorledes Kirken kunde, burde og skulde stille sig over for de af dens Medlemmer, der ikke fik kirkelig Vielse. Her tror jeg, det ærede Medlem ser fejl paa Sagen. Naar vi vedtage dette Lovforslag, have vi skilt det rent borgerlige ud fra det kirkelige, saa har Staten faaet, hvad Staten kan kræve paa dette Omraade, og om det øvrige, det, der angaar Kirken, mener jeg, at man ikke her skal lovgive, uden at Kirken virkelig er hørt derom. Det vilde være ganske